

A Hajnal Madarai

A nagy világ túlsó féltékén szúrja át a Hajnalt a Nap sugara, India. Egy magyar nő és egy ausztrál férfi. 2007, a remény éve.

Kedves olvasó, itt kezdődött minden, minden, ami számít. Ez a két hét, mikor még létem gondolat se volt. Ez lesz egész életem során az emlékeztető, hogy életünk egy ajándék. Mint vándorló Madárnak a kék ég. Néha a szél halála felé küldi, az eső csontig kínozza, majd a nap forró sugarai megszártják elázott tollait.

A nő a koszos utcákat járva, koldusokat kerülgetve nem érezte még a csoda közelségét. Egész életében egy gyermekről álmodott, és most a reményt üldözve járja India végtelen utcáit. A párás levegőben csupán a fűszerek illata szállt. A férfi, két sarokra a nőtől szintén tudatlanul járta útját, megfigyelve a tömördek ismeretlen alakot. Ő örömmel gondol a felhőtlen jövőjére agglegényként. Felnevelt már két csodaszép gyereket, a világ tárt karokkal várja. Majd egyszer csak a Föld két oldala összeért. Két már erősen megmunkált élet egymásba botlott. Mégpedig oly módon, hogy két hétre rá édesanyám már el is volt jegyezve.

Egy életet hátra hagyva egy új létért, Magyarországra kerülünk. Így lett a semmiből a minden. Két életből egy új.

2009 egy téli Hajnalán felkelt a Nap. Budapest végtelen utcáinak mindegyik sarkán állt egy ember. Egy ember, egy a százból. Vajon miért sír? Bánatában, kínjában, örömeiben? Hullanak könnyei a koszos aszfaltra. Ennyit látunk mi.

Egy másik sarkon, még egy könnycsepp éri a földet. Egy gyerek felsír. Felsírok mert létezem. Úgy, mint a sarkon álló emberről, magamról se tudom miért sírok. A szobában hullanak az örömkönnyek. Megszületett az a gyermek, akinek létre az orvosok 1% esélyt adtak. Szüleim örömtől ragyogó könnyei is földet érnek, mert ők hittek abban az 1%ban, mint ahogy abban is hittek, hogy mindig van tovább. Az ő hitük nélkül nem érte volna szememet a mindig felkelő Nap világa. Nem lett volna se kezdet, se folytatás.

A sarkon zokogó ember elcsendesül, felnéz az égre. Éppen egy eget átszelő Madarat figyel. A Madár tollazata tépett, megviselt. Leszáll egy ház ereszére és dalolni kezd. A dal emberünk fülébe jut, ki ekkor ismét sírni kezd. A Madarat nem hagyja ott, hogyan is tudná otthagyni. Hallgatja csodás dalát. Ám mikor a Madár végzett énekével és továbbáll, a férfi görnyedt háta kiegyenesedik. Ráncai elmosódnak. Elmosolyodik és kilép a sarkon, tovább a végtelen utcákba. Új kezdetet kap, folytatja útját csakúgy, mint a mi kis Madárkánk.

Csakúgy, mint mi mindnyájan. Kedves olvasó csakúgy, mint Ön és én.

***

Az ember a boldogságból él, aki nem boldog csupán csak lélegzik. Gyermekként ez a boldogság a legtisztább formában kel életre. Az igazi szomorúság ekkor még nem ölt alakot.

A Balaton langyos vize csöpög hajamból, készülök a stégen az utolsó ugrásra. Apró testem bombaként robban a vízbe. Elkap a szomorúság, hiszen ki kell mennem. A nap már majdnem le is ment.

Didergek a törölköző alatt, lángossal a kezemben, a szomorúságot már rég feledve, óriás mosollyal a számon. Erre a mosolyra gondolok most is, vagy akár gyengébb perceimben.

***

A víz most a földgömb másik oldalán ér tudatlan lelkemhez. Az ausztrál tengerpart mérges habjai nem rettentenek meg. Mosolyom ekkor lemoshatatlan. Ajándék minden itt töltött perc, minden angol szó és minden egyes megismert lélek.

Zokogok. Felszáll a gép. Fél családom, új életem már csak szívemben él. Talán majd 6 év múlva visszafúj a szél. Talán itt, az elválás fájdalmán keresztül jöttem rá arra, hogy minden jóban van valami szomorú.

Aki igazán szeret, rákényszerül arra, hogy igazán szenvedjen is. Elkerülhetetlen ez emberi létünkben. Megér-e a sok fájdalom akárcsak egy szemernyi örömet? Megéri-e szeretni, ha a végén gyökerestől kitörök? Megéri, hát hogyan érné meg, hisz gyermekként csak ez éltetett. Az adott és

a kapott harmóniája tartja fent létünket. Adjunk jót, amikor csak tudunk e szörnyű világnak. Fogjuk egymás kezét, míg porrá nem leszünk.

***

Ez vagyok én. A lány, aki a világból él. Emlékeiből, amiket innen onnan összegyűjtött és felcsempészte őket az összes hazatartó repülőre.

A lány, mint minden ember élete során szeret. Szeret másokat, kik ugyanúgy botladoznak, mint ahogyan ő tette. Kik elvesznek az utcák között. Térkép helyett segít nekik a lány, hisz ő is tévedt már el a ködös utakon. Van, ki nem oly szerencsés, hogy másik emberre talál. Megjelenik hát az eget átszelő Madár. Leszáll az ereszre és dalolni kezd, ha nem hagyod faképnél, talán segíteni kezd. Segít, mint a görnyedt úrnak, de csak ha igazán fülelsz, és meglátod szakadt tollai közt a tündöklő szépet. A dal lelkedben örökké útmutatás lesz. Nyújtsunk hát egymásnak segítő kezét, legyünk hát mi az eget átszelő Madarak! Saját dalunk saját fülünkbe is eljuthat, így lehet reményünk tulajdon életünkben. Remény abban, hogy létezik még a jó és a tiszta, nem mindent fedett el a mai világ pora.

Rohanó szél süvít végig világunkon, magával ragad mindent ami érző. Kapaszkodjunk akár a legkisebb pillanatba, és annak örömébe, mint ahogy a kapirgáló Madár egy fél szem eledelben.

Egy hölgy a boltban rám mosolygott és tartotta az ajtót. A kislánya is rám vigyorgott, és nézte a kezemben tartott virágot. A kislány aztán hazament és kedvenc könyvére aludt el, teli hassal, meleg ágyban szenderedett el.

Hogy lehet, hogy ez a kislány oly szépet álmodik, de egy másik édes lányka bomba robbanására ébred? Hogy lehetünk ily kegyetlenek egymással? Kislány koromban, jó dolgomban fehér felhők fedték el az ilyen gondolatokat. Pedig az én ágyam felett is csak pusztá szerencséből nem repültek rakéták.

Mára már összeállt a kép. A hatalom mániákussága is egy emberi felvett szokás, melyet a nép zivataros századai átformáltak terrorrá. Hidegek az emberek egymással, rideg arccal bámulják a koszos betont. Embertelenek a nagyváros millió lakói. Sokszor se egy tudatos pillantás, se egy gyors mosoly. Csak tépi őket tovább a világ süvítő szele.

Kérem kedves olvasó, élete során kapaszkodjon meg, akár a legapróbb fűszálban, amit a közelében talál, a legkisebb mosolyban! Nézzen körül, és gondolja át mi is igazán a lényeg! Hagyjon önmagából hátra egy apró részt, egy kis szeretetet, hisz végtelen mennyiség lakozik Önben!

***

Fülemben hangosan szól a zene. A világ zaja túl hangos, túl tolakodó. Ő a kísérem, sokszor mögé bújok el. A mai kor egy jelentős kifejező eszköze mögé. Tükröz és körülölel. Két ölelő kar, mely pont azt dalolja amit én is érzek. Érzem teljes szívemből, amely a sorok hallatára dalolni kezd. Szívem dalol, akár a tavaszi Madarak a kertünkben. Becsülik az előbújó nap sugarait, akárcsak én a hangokat mik megszártják elázott tollaimat. Szívem dalol vagy éppen elmerül. Elmerül a gondolatok feneketlen kútjában. Elmerül abban az érzésben, hogy másnak is fáj, társa találok a szomorúságban. Jól esik ilyenkor érezni azt a fájdalmat, hagyni, hogy kibontakozzon. A hangok megcsendülnek fülemben, mint a világszerte kopogó könnyek csengése.

***

2024. Fülemben hangosan szól a zene. Ülök az India felé tartó repülőn. Madárként szállok a kék égen.

Hogy az istenbe kerültem én ide, hisz a múltkor még nem karanténban voltunk? Múltkor? Hiszen annak már 4 éve! Kinézek a gép ablakán. Nézem az alattam elterülő világot, a sok életet és azt a 4 évet. Azt a visszahozhatatlan időt, mely mintha egy éjszakai álom során ért volna utol. Mindig mondták, hogy hamar elszalad az idő, de hogy ennyire hamar, azt nem gondoltam volna.

Mégis, hogy tartsak vele lépést? Talán csak kivárom a pillanatban. Jelen lenni, talán ez a megoldás. Jelen lenni, ha szúr és jelen lenni, ha ölel. Megbecsülni a fájdalmat, és megjegyezni azt, ahogyan átkarol. Minden könny, mely a múlt piszkos utcáin földet ért, soraim közé kerül. Művészi formát ölt. Átalakul, mint minden fájdalom és szenvedés. Új alakot ölt, akár a lisztből a kenyér. Az ember kissé átformálja kedvére, majd megsüti és túlél

belőle. Túlél, mert táplálja a kenyér, táplálja az hogy ehet. Táplálja hát az is, hogy ilyen mélyen érezhet.

***

A gép megrázkódik. A turbulencia végre kizökkent végtelen merengésemből. Kilépek a reptérről. Megfojt a levegő meleg párája, a motorok dudája, a szerte széledő emberek kiabálása. Teljes sokk. Édesanyám fülig érő mosollyal néz ki a taxi ablakán.

Én egy árva szót sem szólok.

Halálfélelemmel ültem végig azt a 3 órás utat. Az ablakon ki-kitekintve elémtérült a számomra nyomornak vélt életkép.

Az utcák tele vannak szeméttel és szemetet lakomázó állatokkal. Emberekkel, akik kerülgetik őket, és a dudáló riksásokat. A taxi megáll, anya szól, hogy **vegyem le a cipőm**. Meghökölve düllednek ki szemeim. Azon kapom magam, hogy már a forgalmas út túloldalán termek, és egy templom előtt állok. Továbbra se hagyja el szó a számat.

Egy koldus véres kezével rámarkol a csuklómra, elrántom a kezem. Félek. Félek mindentől ami körülvesz. Keresem a legapróbb ismerős részletet, de nem találok semmit.

Jobbra tőlem, a templom kapujában ül egy idős hölgy. Fa sámlia van alatta, és egy tálca virág terül szét az ölében. Magához hív óriási mosollyal a száján, és a hajamba tűz egy gyönyörű virágot. Pénzt nem fogad el, így hát cserébe én is csak mosolyogni tudok. Belépünk a templomba. Egy mesebeli birodalom tárul elémt.

A hegy lábánál fekvő ashram udvarán majmok és pávák keresztezik utamat. Leírhatatlan a kapu két oldala közötti különbség. Mikor kilépek, a torkom ismét elszorul.

Vacsora időben visszatérek, és már most átértékelek mindent, amit idáig hittem. Leülök a márvány padlóra, egy banán levél terem előttem. Sorokban ülnek körülöttem az emberek, várnak. Várunk. Kiosztják az ételt, ujjaim közé fogom a rizsszemeket. Soha nem esett olyan jól étel, mint amit ott ehettem. Egyszerű volt, akár csak a virágos néni mosolya. Minden egyes falatot

hálával nyeltem le, hiszen tudtam, hogy a kapu másik oldalán erről sokan álmodni se mernek. Furcsa belegondolni, hogy az étel, ami nekem mindig adott volt, itt kiváltság. Ismét könny csordul le arcomon. A fűszerek teszik tán?

A véres kezű koldus, kinek tekintetét soha nem feledem, áll az utca sarkán. Tenyere, teste és szíve egyaránt sajog. Sajog, de enyhítő könny nem hagyja el szemét. Nem éri csepp a koszos betont. Megszokta már a fájó érzést, lassan már mást nem is ismer. Madarak szállnak tova felette az éj sötétjében. Teli hassal haladok el mellette, pedig akár sajoghatnék én is. Zsebemben talált apróm vörösen vérző kezébe helyezem. Tenyerünk összeér, egy pillanatra érzem én is a fájdalmat. Utunk egymásba akad. Ekkor hálát érzek szennyes edényeimért, teregetésre váró ruháimért, megvetni való ágyamért. Hálát érzek, hogy-e pillanatnak köszönhetően ismét földet érek. Lábam eléri a talajt, a koldus melletti sárban landol. A röpke másodperc elszáll, tovább suhanok. Útjaink elválnak.

Soha többet nem látom.

***

Másnap reggel is, majd utána minden nap találkoztam a virágos hölgygel. Minden nap egy más virágot tűz hajam szálai közé, ám ugyanaz a mosoly kerül el arcán. Ugyanolyan örömet okoz nekem minden reggel. Itthon, ha rá gondolok, emlékeztet mosolya arra a tiszta érzésre, melyet virágai nyújtottak számomra. A 3 hét alatt nem beszéltünk egy szót sem, nem értettük volna egymást. A hölgy csak ült a hangos út szélén, koldusok és járókelők társaságában. Ült és mosolygott, ugyanúgy mint 2001 óta minden áldott nap. Elkerülhetetlen volt, hogy belegondoljak, mi az istenért is mosolyog. Kedves olvasó, miközben olvassa soraimat, álljon meg néha, nézzen körül, hisz lehet, hogy erre a kérdésre a válasz Ön elé kerül majd.

Virággal a hajamban jártam a tömött utcákat. Minden utcában, ahol megfordultam találkoztam valamivel, ami elszomorított. Lehetett ez egy éhező ember, vagy akár csak egy szemétben fekvő tehén. Megálltam egy utcasarkon, elgondolkoztam: lehetetlen, hogy az egész ennyi. Bementem egy üzletbe és megkérdeztem, hogy milyen is itt élni? A válasz erre meglehetősen egyszerű volt: **áldás.**

Áldás a felkelő nap reggel, és minden csepp eső, ami földet ér.

Áldás az, hogy lehetünk jók a sok rossz és gonosz között. Megmutathatjuk, hogy mi határol el minket. Hiszen más határ nincs, ne is próbáljunk teremteni.

Az én karomban ugyanaz a vér csörgedezik, mint abban a kolduséban, aki megragadta csuklómat. Gondolatban visszarepülök első találkozásunkhoz, feszült arcára nézek, rámosolygok. Adott mosolyomat látva a koldus ujjainak szorítása megenyhül. Elenged. Nem határolódom el már többé, nem rántom el karomat. Nincs határ köztem és más ember között. Egyedül akkor kerülök a másik alá, ha felé helyezem magam.

Mind egy világra születtünk, pusztá szerencse, hogy van, aki jobb szegletére. Különböző tájakon, különböző módon, különböző kihívásokkal küzdünk meg. Minden apró részlet születésünktől fogva tesz minket azzá, akik leszünk halálunk napján. Pont ezért nincs olyan, hogy valaki ok nélkül tesz valamit élete során. Nincs két ugyanolyan ember. Hogy is mondhatnám meg másnak, hogy saját életét hogy formálja? Segítsük hát a másikat, legyünk támaszok egymásnak. Mutassunk irányt annak, aki az útját nem találja.

Hiszek abban, hogy ez emberi lét alapja a béke, hogy mindannyian igazából erre vágyunk. Békére vágyunk önmagunkkal. Ha lelkünkben vihar süvít, és késztetést érzünk ennek kiélésére, nem csoda, hogy eltávolodunk egymástól. Világunkban, melyben csak a békére hagyatkozhatunk, hiszen látjuk, hogy különben hány élet hull ki kezeink közül.

A mai világban több a rossz, mint a jó. Jónak lenni sokszor éppen ezért olyan fárasztó. A fájdalomérzet, bármilyen mélyre is hatol nem rendítheti meg a jót, az eredeti szándék értékét. A szeretet, amit egymásnak adunk soha nem vész kárba. Véleményem továbbra is az, hogy megéri szenvedni, ha az ember jósága miatt teszi. Úgy érzem, a fájdalom, mint jelenség elkerülhetetlen földi létünkben. Elkerülhetetlen, ám létfontosságú.

Az emberiséget, ahogyan már említettem, egyének alkotják. Mégis, hogyan várjuk, hogy az egység rendben legyen, ha az egyén szétporlik?

Mi az már manapság, hogy egyén, kinek nem akarunk éppen megfelelni? Éppen most mit hordjak? El van ez rontva! Világunk nem az egyén galériája kéne, hogy legyen?

Vagy, hogy gondolod, mit és kit hanyagoljak éppen az életemben? Hogy beszéljek veled, ha füleid be vannak fogva? Érdekel, hogy mit mondok, de az, hogy miért, már hidegen hagy. Kialakítod a képet magadban, mely számodra megnyugvást ad. Megnyugvást ad, hogy jobb vagy valamiért nálam.

A szépséged nem ruháidban rejlik, nem az alakodban, nem abban, ahogyan a hajadat fésüled. Egyedül szemedbe nézve láthatom, mi is az amit valójában tükrözöl. Fordulj szeretettel saját életed felé, és talán észreveszed, hogy mindennapjaid viszonzják ezt. Ezért éld meg a mai napot, becsüld meg a jelent, és engedj el mindent ami megakadályoz ebben.

Körbeértem. A forgalmas utca előtt állok.

Nem veszem le a cipőm hát ki vagyok én? Csóró kéregető, aki más pénzből él?

Lehet akár az is, hogy csak szerencsém van, hogy nem kell gubbasztanom az utcasarkokon? Leveszem hát a cipőmet és alázattal a földre helyezem. Így kerültem az utca másik végére. Elmondok egy imát azért, hogy van mit a földre tegyek. Nem emel már feljebb a papucs a földtől, szintre kerülök. Azt a földet éri talpam, melyen ugyanolyan lábak lépte dübörög. Ugyan az a szív dobban mellkasomban, mint bárki máséban.

De miért, mégis miért érzem itt ilyen jól magam? Talán álom az egész? Nem. Nem álom. Ilyen is létezik. Létezik, sőt párhuzamosan az én életemmel. Azzal az élettel, ami a teljes ellentéte az itteninek.

India visszavár.

A Hajnal sugarai megvilágítanak egy gördülő könnycseppet arcomon. De miért? Vajon miért sírok? Biztosan nem azért, mert olyan kényelmesek voltak az indiai mindennapok. Talán hálából? Hálából miért? Kedves olvasó, **mindenért.**

***

Felbukkant az örökké tengődő kérdés: de miért? Miért érdemes törekedni? Miért is érdemes élni?

Hogy miért? Kedves olvasó, szerintem **mindenért**.

Az összes rosszért és jóért. Értem már az indiai eladó szavait. Minden Hajnalért amit megélhetünk, minden új kezdetért, mert emberi létünk egy ritka kincs. Miért is kincs? Talán titokzatossága miatt? Örökké megválaszolásra váró kérdései teszik tán ilyenné?

Mint egy végtelen labirintus, melyben minden ember más úton halad a cél felé. De mégis, hogy az istenbe kerültünk mi ebbe az útvesztőbe? Mi céllal vagyunk itt? Kérdések, kérdések hátán. Ebből áll az emberi lét. A kérdéseket firtatni lehet, megválaszolni nem. A válaszokat megtaláljuk utunkon az útvesztő sarkai között. Az összes megismert sarok végül elvezet a várva várt ismeretlenhez. Saját magunknak szabott célunkhoz.

Tán egyben eredetünkhöz?

***

Járom a labirintusnak tűnő város utcáit.

A sarkok, ezek a fránya sarkok, mindig megjelennek. Lehetne egyenesebb az utca. Megtorpanok egy előtt. Becsukom a szemem. Eszembe jut édesapám. Az, hogy most már 6 éve beteg. Bármilyen szegletén járok utamnak, ez a tény fogja a kezemet és kísér. Gyakran fájdalomként, bilincsként ránt hátra.

Visszaránt, elesek. Ücsörgők inkább egy kicsit. Könnyeim a földre hullanak. Minden földet érő könny egy emlék. Akár boldog, akár szomorú.

Miért sírok? Kedves olvasó: **mindenért**.

Azért, mert nem tudom meggyógyítani, azért, amiért ilyen a megszokott állapot. Apa már nem lesz jobban. Ez kérem a konklúzió.

Lábaimból az erő kifogyott. Nem vagyok képes megmozdulni. Elszáll egy pár Madár fejem fölött, mire felegyenesedek. Észre se vettem dalaikat.

Feltolom magam a piszkos betonról. Elfogadom, apa már nem lesz jobban. Páncélként ölel körbe az érzés.

Apa, mesélj nekem úgy mint régen! Mesélj kérlek arról az időről, amikor minden rendben volt! Ülünk a kertben, egymással szemben, és csicseregnek a Madarak. A szemébe nézek és látom. Látom azt, hogy hányszor találkozott már a halállal. Azzal a dologgal, ami oly sok embert kísért élete során. Viszont egy dolgot nem látok, a félelmet. Apa nem fél. Nincs mitől. Nem kapaszkodik a nyugtató gondolatba, hogy egy jobb élet vár rá a földi lét után, ahol majd betegség nélkül kelhet fel. Apa nem kapaszkodik vágyakba. Az egyetlen vágy, ami hajtotta életében az a boldogság és a szabadság. Édesapám szavai örökké a fülemben költöztek.

-Baby, all I want is to be free. -

Szabadnak lenni. Ezt a példát követem. Hagyni azt, hogy aminek jönnie kell, elérjen hozzám, aminek maradnia kell, az kíséren utamon, és aminek menni kell, hadd menjen. Hagyni hadd történjen.

***

Utolér a világ szele. Egy megszokott nap a suliban. 6 hónapja minden nap sírok. Kimerültem, kimerített a világ. Ma is földet érnek könnyeim. Szégyellem magam miatta. Ma is, mint az elmúlt fél évben, helyesbíték, az eddigi életemben, anya ül mellettem és fogja hideg kezeim. Átölel. Nem tud helyettem sírni, de karjai, mint mindig, most is megtartanak. Így állok meg manapság a lábamon. Megtart a szeretet. A családé, a barátoké, a saját magamé. ***Hálám e véges világban végtelen.***

Ma is más romlottsága miatt sírok. Sírok, inkább kisérom az egész lelkem, de nem leszek olyan mint ő. Sírok helyette is, érte is, de nem leszek olyan, mint ő.

Anya, mondd meg, miért érzem így magam! Nem akarok már szomorú lenni. Körülvesz egy világ, egy alig létező világ. Burokba zárom magam, egy nem létező burokba. Hátha itt nem ér utol a sok szar.

Körülnézek. Látom a családom, a barátaim. Oly sok nehézség, oly sok kín és mégis oly sok szeretet. Értük próbálkozom én is. Értük próbálok jó maradni.

Kilépek a burokból. Úgysem volt már bent levegő, úgyis minden úgy, lesz ahogy lennie kell. Ezt szokták mondani, nem?

Bárcsak ilyen egyszerű lenne. Bárcsak elég lett volna ennyit mondanom annak a barátomnak is, ki éppen azt taglalta, hogy miért vetne véget életének. Kedves olvasó, a barátom 15 éves volt ekkor. 15 éves és teljesen kétségbeesett. Hallgatom őt, próbálom menteni a menthetőt, de kedves olvasó, ekkor még én is csak 14 voltam. Két gyerek, akik kimásztak belőle, és másnap reggel ablakukon beáradt ismét a Hajnali nap sugara. Két szerencsés gyerek, kettő a több milliárdból.

Sokszor kérdeznek a jövőmről, ekkor mindig eszembe jut az előbb említett barátom.

Merre tovább gimi után, mi vár majd a jövőben? Nem érkezik válasz. Hogyan is érkezne ily bizonytalan világban. Ismerőseim nagy része elvált szülők gyermeke, és ugyanazokat a híreket hallják világszerte. Bolygónk jövője darabokban hever kezünkben, a holnap kérdését pedig még nem mi döntjük el. Őrület szélén álló politikusok dobálózhatnak fejünk fölött atomokkal és szavakkal.

Sebaj, talán megvár majd a világ. Nem rohan el mellettem, megvárja feltett kérdéseire érkező válaszaim.

Szeretném, ha hallaná, hogy megtaláltam a szépet és a jót. Elmesélném neki, hogy bejártam a világ összes zugát, és rábukkantam mindenhol egy szép mosolyra. Egy út menti virágáruséra vagy akár a sajátoméra. Szeretnék rábukkanni azért, hogy mindig legyen remény. Remény a jövőben, a jövőért. Hisz amíg van mosoly, addig van boldogság, amíg van boldogság addig van szeretet, és amíg van szeretet, addig van jövő.

Jövő annak is, ki kétségbeesett.

Izgalommal gondolok a még bejáratlan utakra, amik rám várnak. Kíváncsi vagyok, hogy hogyan küzdök meg az elém ugró nehézségekkel és kihívásokkal. Reménykedve bízom abban, hogy erős maradok, és mindig hallgatok majd a szívemre. Üzenem a jövőbeli énemnek, hogy mindig maradjon emberi, ne hidegüljön el. Sose feledje eredetét, ne hagyja, hogy a világ süvítő szele eltépje tőle. Mosolyogj, újulj és változz!

***

A nagyváros utcáin néha én is kétségbe esek, eltévedek az emberek között. Ám amikor felnézek a kék égre, szerte szálló álmok végtelen sokasága fogad. Az álmok reményt nyújtanak, a remény pedig jövőt. Érzem, ahogy a boldogság lesüt rám.

Kitárom a szárnyam, elrepül a rabmadár. Rögtön meg is találok a nagyvárosban oly erősen keresett villamosom. Ennek köszönhetően elérem otthonom felé tartó buszom.

Hazautazom a kis falumba. Kincsként féltett zugomba. Oda “ ahol még a madár se jár.” Esik az eső. A busz túlfűtött, tele van álomba szenderedő emberekkel. Kinézek az ablakon, tündöklő vízcseppek néznek vissza rám. Az estében az autók fénye megvilágítja őket. Álomszerű. Eltűnődöm.

Mit kéne írjak még?

Mit kéne érezzek még?

Mit kéne éljek még?

Kéne? Semmit sem kéne.

Lehetne? Kedves olvasó, mindent lehetne!